

Nehledíc k tomu je stížnost v nepravu, tvrdíc, že zákon z 15. června 1866, čís. 47 z. zák. pro Čechy, jehož se dovolává rozsudek, je předstížen vyhláškou místodržitele pro Čechy z 21. června 1886, čís. 54 z. zák.; přehlíží, že tato vyhláška platí jen pro říšské silnice, kdežto silnice, na které se nehoda stala, je silnicí okresní. Než na tom nezáleží. Oba silniční řády praví doslova stejně v § 9, že za tmavé noci musí býti každý povoz, jedoucí po silnici, opatřen rozžatou svítilnou, která má býti umístěna tak, by ji bylo z daleka pozorovati. Nocí jest doba, po kterou není denního světla (srovnej rozhodnutí čís. 3673 sb. n. s.), a tmavou jest noc, není-li nedostatek denního světla ani částečně nahrazen zřídly světla jinak v noci účinnými (měsícem a hvězdami). Třebaže vzhledem k tomu sotva lze souhlasiti s výkladem, který dává onomu ustanovení rozsudek povšechně větou, že podle policejních předpisů silničního řádu musejí býti vozidla náležitě osvětlena i za doby večerní, t. j. za pouhého večera (za soumraku), nelze shledati právní omyl v tom, že rozsudek spatřuje opomenutí ve smyslu § 335 tr. zák. v nedostatku osvětlení stěžovatelova povozu v čase nehody, ano je zjištěno, že se nehoda stala v 17 hod. 15 min., že slunce zapadlo již v 16 hod. 31 min. a že již od 15. hodiny byla velmi hustá mlha, takže bylo viděti sotva na čtyři až pět kroků, že byly světelné poměry jako za tmavé noci tak nepříznivé, že chodci a řidiči vozidel pohybujících se na téže silnici opačným směrem museli býti září svítilny upozorněni na stěžovatelovo vozidlo, by v čas mohli zaříditi, čeho třeba v zájmu bezpečnosti jich samých i stěžovatele. Namítá-li stížnost, že světlo obvyklých svítilen venkovských povozů nesaáhá ani až ke konci nápravy, stačí podotknouti, že onen předpis žádá, by bylo svítilnu zdaleka pozorovati, a že pro zmíněný účel stačí, že jest viděti září svítilny, třebaže nelze v jejím světle rozeznati přesně i obrysy předmětů jí blízkých.

Čís. 4089.

V případech, kde určitá norma chrání zájmy určité osoby i proti její vůli, nemůže se osoba takovou normou chráněná dopustiti návodem k porušení této normy spoluviny na trestném činu porušením této normy.

Takovou normou není však ustanovení §§ 32, 58 I. č. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., ano nemá za účel chrániti zájmy voličů, nýbrž zabrániti výtržnostem a nepřístojnostem při volbě a chrániti čistotu voleb.

I když znak »prodeje« podle zák. čís. 123/1920 nelze bráti v přesném civilně právním smyslu, nýbrž ve smyslu běžném jako úplatný přechod z jedné ruky do druhé, předpokládá se přece již pojmově na straně jedné projev vůle prodávajícího a na druhé straně projev vůle kupujícího, směřující ke koupi (určité jednání kupitelovo). Zákon (§ 32) zakazuje výslovně jen činnost prodávajícího, nezamýšleje podrobiti trestu i kupování alkoholických nápojů v den před volbou a v den volby do Národního shromáždění; tato činnost nemůže býti trestnou ani ve formě spoluviny na přečinu § 58 I. č. 7 zákona.

(Rozh. ze dne 4. března 1931, Zm I 288/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 11. února 1930, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin podle § 5 tr. zák. a § 58 I čís. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Rozsudek soudu první stolice zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že obžalovaní žádali dne 26. října 1929, v den před volbou do Národního shromáždění, v P. obchodníka Čenka M-u, by jim prodal po 3 lahvích piva, že se M. zprvu zdráhal jejich žádosti vyhověti, protože v den před volbou do Národního shromáždění jest zakázáno prodávati nápoje obsahující alkohol, že se však dal pak obžalovanými uprositi, tak že jim konečně žádané pivo prodal. Rozsudek připouští, že se M. dopustil přečinu podle § 58, I. čís. 7 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., a že obžalovaní vyvinuli při tom činnost v § 5 tr. zák. naznačenou, přiměvše M-u k prodeji piva, zprošťuje však přes to tyto dva obžalované podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle § 5 tr. zák. a § 58 I. čís. 7 cit. zák., v podstatě ze dvou důvodů: 1. proto, že je názoru, že se obžalovaní nemohli dopustiti trestného návodu k přečinu podle § 58, I. čís. 7 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., již proto, že ustanovení §§ 32 a 58, I. čís. 7 tohoto zákona mají hlavně za účel chrániti voliče, by nebyli před volbami nebo za voleb opíjeni a tak ovlivňováni na úkor svobodného rozhodování při výkonu volby, tak že v jednání voliče, záležejícím v tom, že navedl v den před volbou do Národního shromáždění jinou osobu, by mu prodala nápoj obsahující alkohol, jest spatřovati jen beztrestné přispění k porušení norem sloužících k vlastní ochraně voličově, a 2. proto, že je názoru, že jest z toho, že § 32 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. jen ustanovuje, že v den před volbou a v den volby (do Národního shromáždění) jest zakázáno prodávati, čepovati a podávati nápoje obsahující alkohol, souditi, že zákonodárce zamýšlel vyloučiti trestnost činnosti záležející v koupi takových nápojů v den před volbou nebo v den volby (do Národního shromáždění). Zmatečnou stížností státního zastupitelství napadá zprošťující rozsudek důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., namítajíc, že nalézací soud porušil zákon, shledav z oněch důvodů, že zjištěné jednání obžalovaných nezakládá skutkovou podstatu trestného činu, náležejícího před soud. S odůvodněním zprošťujícího výroku pod 1. nelze souhlasiti. Je pravda, že v případech, v nichž určitá norma chrání zájmy určité osoby i proti její vůli, nemůže se osoba takovou normou chráněná dopustiti návodem k porušení této normy spoluviny na trestném činu porušením této normy (Finger, Das Strafrecht, 3. vyd., 1. svazek, str. 540). Rozsudek je však na omylu, maje za to, že ustanovení §§ 32 a 58, I. čís. 7 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. mají za účel chrániti zájmy voličů, a je v důsledku toho též na omylu, míně, že tu jde o případ takového druhu. Ze citovaná ustanovení

zákona nemají za účel chrániti zájmy voličů, plyne již z toho, že § 32 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. zakazuje zcela všeobecně a bezvýjimečně prodávání, čepování a podávání alkoholických nápojů v den před volbou a v den volby do Národního shromáždění, nikoli tedy jen čepování takových nápojů pro voliče nebo prodávání a podávání takových nápojů voličům. Zákon ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. chce ustanoveními §§ 32 a 58, I. čís. 7 zřejmě zabrániti výtržnostem a nepřístojnostem při volbě, k nimž by svádělo prodávání, čepování nebo podávání alkoholických nápojů v den před volbou nebo v den volby, a chrániti čistotu voleb (sb. n. s. čís. 2440). Ostatně rozsudek ani nezjišťuje, že obžalovaní byli voliči.

Přes to musí zmateční stížnost zůstatí bez úspěchu proto, že odůvodnění zprošťujícího výroku pod 2. nelze pokládati za právně mylné. I když znak »prodeje« podle zákona čís. 123/1920 nelze bráti v přesném civilně právním smyslu, nýbrž ve smyslu běžném jako úplatný přechod z jedné ruky do druhé, přece již pojmově se předpokládá na straně jedné projev vůle prodávajícího, směřující ku prodeji, t. j. určité jednání prodatelovo, a na druhé straně projev vůle kupujícího směřující ke koupi, t. j. určité jednání kupitelovo. Z těchto jednání, jichž jest ku prodeji věci nezbytně třeba, zakazuje však ustanovení § 32 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 Sb. z. a n., jehož porušení jest přečinem podle § 58, I. čís. 7 téhož zákona, výslovně jen prodávání alkoholických nápojů, jen činnost prodávajícího. Z toho jest dovozovati, že zákonodárce nezamýšlel podrobiti trestu i kupování alkoholických nápojů v den před volbou a v den volby do Národního shromáždění; neboť jinak by byl, an prodej předpokládá vedle činnosti prodatelovy i činnost kupitelovu, zakázal i kupování alkoholických nápojů v den před volbou a v den volby. Rozsudkem zjištěné jednání obžalovaných bylo však jen nabídkou ke koupi, tudíž činností, již bylo v souzeném případě se strany kupujících třeba k uskutečnění prodeje. Ustanovení § 5 tr. zák. platí nepochybně i pro trestné činy podle § 58 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. (I. a II.), avšak jen, pokud z tohoto zákona nevyplývá, že ustanovení § 5 tr. zák. nemůže míti v určitém případě platnost. Tu však jde o takový případ; neboť, vyplývá-li podle toho, co řečeno, z § 32 zákona, že zákonodárce nezamýšlel vůbec podrobiti trestu kupování alkoholických nápojů v den před volbou nebo v den volby do Národního shromáždění, nemůže býti tato činnost trestnou ani ve formě spoluviny na přečinu podle § 58, I. čís. 7 zákona.

Čís. 4090.

Nejde o rozpor se spisy ani o nejasnost ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř., pominul-li rozsudek mlčením údaje posudku, jimiž soudní lékařská rada nemění nic na smyslu svého posudku, jímž vyloučila vyvíňující důvody podle § 2 a), b), c) tr. zák., jehož obsah je v rozhodovacích důvodech reprodukován, nýbrž jen jimi zdůrazňuje, že jest na nalézacím soudu, by posudek o duševním stavu obžalovaného hodnotil a podle toho řešil